

1. møde.

Tirsdag den 1. oktober 1957 kl. 12.

Aldersformanden (Jensen-Broby): Som det medlem, der længst har haft sæde i tinget, påhviler det ifølge forretningsordenen mig at lede valget af tingets præsidium.

Der er til dette valg anmeldt følgende grupper: socialdemokratiet med 70 medlemmer, venstre med 46 medlemmer, det konservative folkeparti med 30 medlemmer, det radikale venstre med 14 medlemmer og Danmarks retsforbund med 9 medlemmer.

I henhold til gruppernes indstilling er valgt til formand *Gustav Pedersen*, til første næstformand *Marius Buhl*, til anden næstformand *Ole Bjørn Kraft*, til tredje næstformand *Aage Fogh* og til fjerde næstformand *Helge Madsen*.

Jeg beder den højtærede formand om at indtage formandspladsen.

Formanden (Gustav Pedersen): Jeg takker for valget. Jeg skal gøre mit yderste for at lede arbejdet her på den bedst mulige måde til gavn for den gerning, der skal udøves.

Ifølge forretningsordenen skal der i dette møde vælges 4 tingsekretærer. Hertil har grupperne udpeget: *Horn*, *Peter Larsen*, *Jacob Pedersen* og *Helge Larsen*, som herfter er valgt.

Folketinget er hermed konstitueret og kan begynde sit arbejde.

Inden vi går over til dagens gerning, vil vi mindes Norges konge, kong Haakon den Syvende, der i dag føres til sit sidste hvilested, og vi vil ikke blot mindes ham som den danske prins, der blev Norges konge, og som gennem sin noble, retlinede karakter og sin indlevningsevne vandt og befæstede det

norske folks tillid i en sådan grad, at det vakte beundring langt ud over Norges grænser.

Vi vil også mindes kong Haakons gerning som en betydningsfuld indsats i Norges og Nordens historie; thi vel skal vi være varsome med at vurdere historisk, før tiden er inde dertil; men i forbindelse med kong Haakons virke mindes vi begivenheder, som er så afklarede, at vi ikke har grund til at frygte, at vore indtryk bliver til en forhastet dom.

Det gælder ikke mindst den beundringsværdige indsats, som kong Haakon ydede i de første vanskelige overgangsåre efter unionsopløsningen i 1905. Vel var der gennem forhandlingerne i Karlstad skabt enighed mellem de norske og svenske forhandlere, så den nye tingenes tilstand kunne etableres i en ånd, der ikke krænkede nordisk retsbevidsthed. Det fjernede dog ikke straks den temmelig udbredte tro gående ud på, at især ændringerne i forholdet til det egentlige udland måtte virke som en nordisk splittelse.

I dag kan vi alle sammen se, at den holdbare vækst i det nordiske samliv må have rod i de nordiske folks ligestilling, der endda må være så absolut, at ikke engang skyggen af en formodning om brud på respekten for den må kastes ind over samarbejdet; men så ligetil var stillingen jo ikke i 1905, hvor blandt andet den forudgående konsulatsstrid havde bragt lidenskaberne i kog.

Uanset at der var mange kræfter, som gennem årene medvirkede til, at ligestillingens nødvendighed erkendes fra alle sider og betragtes som noget selvfølgeligt, står det lysende klart, at kong Haakons urokkelige loyalitet over for alle parter i det nordiske samliv bidrog stærkt til at berede den jord-